

друго едно писмо отъ нѣкой си Архивовъ до Трипанича. Това писмо е писано отъ Димотика, съ дата 18 Октомврия 1889 г., има такова лаконическо съдържание, което разяснено излиза, че К. Попповъ пита Миларова, какво мисли съ довършването на плана за убийството на Негово Царско Височество. Може да каже поч. прокурорски надзоръ, че Миларовъ трѣбва да е повдигналъ тоя въпросъ — въ своето писмо до Поппова, което нѣма тукъ — за да може да получи подобенъ отговоръ. Г-да сждии! Мене ми се чини, че до гдѣто поч. прокурорски надзоръ не прѣдстави писмото на Миларова, което е прѣдизвикало такъвъ отговоръ отъ страна на К. Поппова, ще бѣде много смѣло да се прави такова заключение. Щомъ нѣма писмото на Миларова до Архивова много е смѣло да се направи заключение, че то трѣбва да е било отъ подобно съдържание. Колкото пакъ за това, че К. Попповъ пише на Миларова за доизвършването на заговора, или както е казано въ самото писмо: „да се тури подъ печатъ и втората частъ отъ прѣвода, ако е вече свършена,“ азъ незнамъ какъ се намира нѣкаква си алегория между едното и другото, та да се разбираше подъ него името на Негово Царско Височество. Колкото за това, гдѣто му е писалъ К. Попповъ, то е много естествено, г-да сждии, то е много умѣстно. Ами аслж първо и първо това не съставлява нѣкакво обвинение за моя довѣрителъ, защото можалъ е да му пише, искалъ е да го свожда на нѣкакво намѣрение, на нѣкаква постъпка, но то не стига, трѣбва да се знае Миларовъ да ли е далъ своето съгласие, да ли е прѣдприелъ нѣкакви си дѣйствиия, а че другъ го искушавалъ, това не е нѣкакво доказателство. Това писмо на К. Поппова — Архивова — до Миларова — Трипанича може много естествено да се истълкува, като се знае, какви сж били отношенията на двамата другари, които сж правили заговоръ и какъ сж се раздѣлили тѣ. Вий помните, г-да сждии, че Миларовъ, слѣдъ като е билъ уловенъ и арестуванъ на 8 Юлия отъ Пловдивскитѣ полицейски власти и освободенъ на сутринята още на другия день, намѣрилъ К. Поппова и му казалъ — тукъ е опасно и за двама ни, за туй трѣбва да се махнемъ отъ тукъ. К. Попповъ, твърдѣ рѣшителенъ момъкъ, както се описва въ дѣлото, който може да се похвали като човѣкъ съ тая черта, съ характеръ и рѣшителностъ, у тоя К. Попповъ, намѣрили отзивъ думитѣ на Мила-